

ת"פ 642/05/16 - מדינת ישראל נגד אלי מוגרבי, אייל-אלי בולנדי

בית משפט השלום בראשון לציון

19 ספטמבר 2016

ת"פ 642-05-16 מדינת ישראל נ' מוגרבי ואח'

בפני המאשימה נגד הנאשמים
כב' השופט הבכיר, אברהם הימן
מדינת ישראל
1. אלי מוגרבי
2. אייל-אלי בולנדי

החלטה

לפני עתירת המאשימה לחילוט רכב מסוג קאיה נושא מ.ר. 52-657-67 (להלן - "הרכב") מכוח סעיף 39 (א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן - "הפקודה").

רקע וטיעוני הצדדים.

הנאשמים הודו במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום המתוקן, והורשעו, לפיכך, בעבירות כדלקמן:

הנאשם 1 הורשע בעבירות של התפרצות למקום מגורים, קשירת קשר לפשע, גניבה בצוותא חדא, החזקת מכשירי פריצה והחזקת נכס החשוד כגנוב.

הנאשם 2 הורשע בעבירה של סיוע להתפרצות, קשירת קשר לפשע, גניבה בצוותא חדא, החזקת מכשירי פריצה והחזקת נכס החשוד כגנוב.

הנאשם 1 נדון לעונש של 17 חודשי מאסר בפועל לאחר הפעלת מאסר על תנאי ולעונשים נלווים.

עונשו של הנאשם 2 טרם נגזר והוא הופנה לקבלת תסקיר מאת שירות המבחן.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועדים הרלבנטיים לכתב האישום החזיק הנאשם 1 ברכב. עובר ליום 24.4.16, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, קשרו הנאשמים קשר לבצע עבירות רכוש. ביום 24.4.16 החזיקו הנאשמים

בצוותא בחלק מערכה ייעודית לפתיחת מנעולי צילינדר, הגיעו ברכב לחנות בעיר יפו ורכשו ציוד סלולרי. בהמשך אותו יום, הגיעו הנאשמים ברכב לרחוב דרור בעיר ראשון לציון. באותן נסיבות, יצא הנאשם 1 מהרכב, בעוד הנאשם 2 ממתין ברכב, ונכנס לבניין מס' 28 כאשר ידו הימנית מכוסה בבד כחול. לאחר מכן יצא הנאשם 1 מבניין מס' 28, נכנס לרכב, בו המתין לו הנאשם 2, והשניים המשיכו בנסיעה. בהמשך למתואר, עצרו הנאשמים את הרכב בסמוך לבניין מס' 66 והנאשם 1 יצא מהרכב, בעוד הנאשם 2 ממתין ברכב, ונכנס לבניין מס' 66 כאשר ידו הימנית מכוסה בבד כחול. בהמשך, התפרצו הנאשמים בצוותא חדא לדירה בכך שבאמצעות כלי הפריצה פתחו את מנעול דלת הכניסה לבית כאשר נאשם 1 נכנס לתוך הדירה ונאשם 2 תצפת מבחוץ. וגנבו מהשירה רכוש.

המאשימה עותרת לחילוט הרכב, ששווי לטענתה הוא כ- 27,000 ₪, מכוח סעיף 39 (א) לפקודה. לטענתה הרכב היה בהחזקתו של הנאשם 1 בעת ביצוע העבירות על אף שהבעלות בו רשומה במשרד הרישוי על שם סוחר רכבים אשר לא ביצע העברת בעלות על מנת לדרבן את הנאשם 1 לשלם לו את יתרת תמורת הרכב, שנותרה בחוב, בסך של 4,000 ₪.

ב"כ הנאשמים טען כי הסמכות להורות על חילוט הרכב הקשור בביצוע העבירות בהן הורשעו הנאשמים הינה סמכות שבשקול דעת ועתר על כן להורות על השבת הרכב ולחלופין על הגדלת הפיצוי שנפסק כנגד החזרת הרכב בסך של 1,500 ש"ח. לטענת בא כוח הנאשמים אין זיקה ישירה בין הרכב לבין ביצוע העבירות ואלה היו יכולות להתבצע גם לולא הרכב. כמו כן טען כי חילוט הרכב יכביד על אשתו וילדיו של הנאשם 1 ועל יכולת פרנסתם וכי בהתחשב בעונש שהוטל על הנאשם 1 חילוט הרכב יגרום לתוצאה בלתי מידתית. בא כוח הנאשם הגיש מסמכים בעניין מצבה הכלכלי של משפחת הנאשם 1 ומכתב מאשת הנאשם באותו עניין.

דין והכרעה.

ההוראה המסדירה האפשרות להורות בנוסף לעונש על חילוט חפץ הקשור בביצוע עבירה היא הוראת סעיף 39(א) הקובעת כדלקמן:

"39(א) על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם".

הסמכות להורות על חילוט חפץ היא רחבה וכך נפסק:

"... ברור לאור הוראות החוק כי הסמכות המוקנית רחבה, שכן היא מדברת על חפץ שנעברה בו עבירה - או שעומדים לעשות בו עבירה - או שעשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה. אין צריך לומר כי בעבירות שבפנינו מן הראוי להחליט על חילוט. אמת המידה היא במהותה ובעוצמתה של הזיקה בין החפץ לבין העבירה ובחומרתה של העבירה..." (ע"פ 4148/92 מועד נ' עמוד 2

בענייננו, אין חולק כי הרכב שימש את הנאשמים בעת ביצוע העבירות ולצורך ביצוע העבירות. בא כוח הנאשמים טען כי הרכב אמנם סייע לביצוע העבירות אולם לא היה אמצעי בלעדיו לא ניתן היה לבצע את העבירות ולפיכך לא מתקיימת הצדקה לחילוט. אני דוחה טענה זו. על פי עובדות כתב האישום המתוקן בהן הודו הנאשמים הרכב שבהחזקת הנאשם 1 שימש את הנאשמים כאמצעי להגיע למקום כדי להתפרץ ולגנוב, להוביל את הציוד ששימש להתפרצויות, כאמצעי מילוט ולהובלת הרכוש הגנוב. די בכך כדי לקיים את הזיקה המהותית בין העבירות לבין הרכב ולבסס את ההצדקה לחילוט הרכב.

מתוך הנטען עולה כי הרכב אינו רשום על שם הנאשם 1 או על שם אשתו אלא על שם הסוחר ברכב אשר ממנו רכש הנאשם 1 את הרכב. אין בכך למנוע את חילוטו של הרכב שהרי "**הלכה פסוקה היא כי לעניין חילוט לפי סעיף 39 לפקודה לא הבעלות הפורמאלית היא הקובעת אלא הבעלות המהותית, דהיינו זהותו של המשתמש במכונית בפועל**" (ע"פ 1000/15 אבו אלחוואה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו)).

עם זאת שומה על בית המשפט להפעיל סמכות זו במידתיות וכך נפסק בע"פ 6234/03 מדינת ישראל נ' זיתאוי (פורסם בנבו):

"סעיף 39(א) לפקודה אשר נועד לפגוע בזכות קניינו של העבריין קובע כי דינו של החילוט כדין עונש שהוטל על הנאשם, וככל הוראה עונשית יש להעניק לה פרשנות מצמצמת, הואיל והיא נועדה לפגוע במעורבים במעשה הפלילי עצמו, ולא באלה שאין להם זיקה אליו או שזיקתם רופפת ...

... אולם, אותה סמכות חילוט היא סמכות שברשות, ובטרם יעשה בה בית המשפט שימוש, הוא מצווה לתת את דעתו גם על השלכותיה, וכיצד היא משתלבת במערך רכיביו האחרים של העונש".

תכלית החילוט היא להוות אמצעי עונשי נוסף על הנאשם 1 שמהותו כלכלית. מתוך שאני שוקל את תכלית החילוט אל מול יתר רכיבי העונש שהוטלו על הנאשם 1, הכוללים מאסר בפועל לתקופה של 17 חודשים, אך גם את השלכות החילוט על אשתו ושני ילדיו הקטינים של הנאשם 1, להם הרכב משמש לצרכי יומיום, אני סבור כי איזון בין כל אלה ראוי שיתבטא בפסיקת פיצוי לבעלי הדירה שנפרצה חלף חילוט הרכב.

אשר על כן, אני מורה כי הרכב לא יחולט אלא יושב לחזקתה של אשתו של הנאשם 1 כנגד תשלום סך של 2,000 ₪ כפיצוי לגב' אנה בריז ת.ז. 316737774 מראשל"צ רח' אלרואי 19. ככל שהפיצוי כאמור לא ישולם או לא יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 31.10.16 - הרכב יחולט.

על מנת למנוע ספק, הרכב יוחזר לנאשם או לאשתו עם הצגת אישור מזכירות בית המשפט בדבר תשלום הפיצוי או הפקדת הסכום בקופת בית המשפט.

ההחלטה תישלח לצדדים.

ניתנה היום, ט"ז אלול תשע"ו, 19 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.